

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13Csp/158/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216764
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8117216764.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobcu: E. T., V.. XX.X.XXXX, P. XXX XX X. XX, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 93, 058 01, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.080,70 Eur a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o poskytnutí pôžičky číslo XXXXXX z 2.2.2011, v časti VII. vyhlásenie klienta: „Súhlasím, aby spoločnosť v zmysle zákona číslo 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov ďalej len zákon, poskytla moje osobné údaje a údaje uvedené v tejto zmluve, ďalej len údaje a informácie, aj svojej ovládanej osobe L. Ú. P., D..T.. (L., D..T..) a jej dcérskym spoločnostiam, spoločnosti S. T., Taliansko za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality mne poskytovaných služieb a ponuky služieb a produktov týchto spoločností patriacich do skupiny s úzkymi väzbami k L., D..T.. a to v rozsahu údajov uvedených v tejto Zmluve na dobu 10 rokov od podpisu žiadosti, pričom som oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od udelenia súhlasu pre prípad, že Zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na adresu Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok. Potvrdzujem dobrovoľnosť tohto súhlasu. Súhlasím, aby Spoločnosť poskytovala moje osobné údaje v rozsahu identifikačných údajov uvedených v tejto Zmluve, údajov týkajúcich sa mojich záväzkových vzťahov medzi mnou a Spoločnosťou a údajov o plnení mojich záväzkov vyplývajúcich z týchto vzťahov a za účelom uvedených v Informácií podľa § 10 Zákona (ďalej len "Informácia") prevádzkovateľovi V. P. A. P., záujmové združenie právnických osôb, v skratke V., S. Č. XXX XXX XX, T. T. A. XX, XXX XX P. zapísané v registri záujmových združení právnických osôb vedenom Krajským úradom v Bratislave. Svoj súhlas udeľujem na dobu 5 rokov v prípade neakceptácie návrhu Zmluvy jednou zo zmluvných strán. V prípade vzniku zmluvného vzťahu svoj súhlas udeľujem na dobu 10 rokov po uhradení všetkých mojich záväzkov voči Spoločnosti v súlade s platnou právnou legislatívou. Tento súhlas je možné odvolať len za podmienky, že v lehote stanovenej týmto súhlasom sa hodnoverne preukáže ich nezákonné spracúvanie a tým porušovanie mojich práv a právom chránených záujmov ako dôsledku takéhoto spracúvania,“ j e n e p r i j a t e ľ n á .

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Náhradu trov konania stranám n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu súdu 27.6.2017 sa žalobca domáhal, aby súd vydal rozsudok ktorým by rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.080,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % z tejto sumy od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia,

a zároveň určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX z 2.2.2011, v časti VII. Vyhlásenie klienta v znení tak, ako je uvedená vo výroku tohto rozsudku, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

2.1. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril spotrebiteľskú zmluvu. Ide o Zmluvu o poskytnutí pôžičky vo výške 1.850,- Eur, s mesačnou splátkou vo výške 62,10 Eur, ročnou úrokovou sadzbou vo výške 29%, RPMN vo výške 29%, priemernou RPMN vo výške 20,68 % s tým, že celkovú sumu pôžičky vo výške 2.980,80 Eur mal žalovanému uhradiť do 2/2015, a jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzatvoril ako spotrebiteľ so žalovaným, dodávateľom finančnej služby.

2.2. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu žalobca uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „ZoSU“), konkrétne okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- druh spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. a/ ZoSU),
- dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSU),
- ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSU),
- výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSU).

Žalobca uviedol, že v súvislosti s povinnosťou žalovaného uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN, poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/7/2017, zo 6.4.2017, z ktorého časť odôvodnenia následne citoval.

Ďalej žalobca uviedol, že Zmluva o poskytnutí pôžičky č. 410893, z 2.2.2011 neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/, f/, j/ a k/ ZoSU, preto je predmetný úver podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSU, bezúročný a bez poplatkov, a bezdôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi jeho platbami v celkovej výške 2.930,70 Eur a výškou úveru 1.850,- Eur, teda 1.080,70 Eur.

Na záver žalobca dodal, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS dňa 20.2.2017. V súvislosti s objektívnou premiäcou dobou žalobca uviedol, že súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok 10 ročnú objektívnu premiäciacu dobu (k čomu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/72/2014 zo dňa 19.3.2015). Žalobca uzavrel, že žalovaný podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov neohraničenému okruhu fyzických osôb s tým, že znalosť zákona v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (k čomu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, zo 16.1.2013).

2.3. Vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky žalobca uviedol, že Zmluva o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX z 2.2.2011 obsahuje aj neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v časti VII. vyhlásenie klienta v znení tak, ako je uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Žalobca svoje tvrdenie odôvodnil tým, že je zjavne neprimerané, ak dodávateľ spotrebiteľovi predloží na podpis predformulovanú zmluvnú podmienku, podľa ktorej má spotrebiteľ udeliť široko koncipovaný súhlas, s nakladaním s jeho osobnými údajmi po dobu 10 rokov od podpisu žiadosti bez ohľadu na dĺžku trvania zmluvy a dokonca, ak zmluva vôbec nevznikne, tak tento súhlas, nielenže trvá ešte rok, ale aj po uplynutí tohto roka nezanikne uplynutím času, ale spotrebiteľ je povinný odvolať súhlas písomným oznámením.

Podľa žalobcu ukladanie takýchto povinností spotrebiteľovi nemá oporu v žiadnom zákone, tobôž nie v zákone o bankách, a takýto súhlas formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne zákonom o ochrane osobných údajov požaduje.

Žalobca uzavrel, že uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa, a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ). Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie SOI, č.: P/0331/07/11, z 25.11.2011, v ktorom boli obdobné zmluvné podmienky žalovaného, pod bodom 14.14 a 14.15, v časti II. neprijateľné podmienky vo Všeobecných obchodných podmienkach

posúdené, ako neprijateľné, a poukázal aj na to, že rovnako, obdobnú zmluvnú podmienku, posúdila za neprijateľnú, pri zhromažďovaní osobných údajov bankou aj Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR pod č. 36101/2017/21, z 24.1.2017, na str. 13, čl. 9 bod 9.1 (z ktorých časť odôvodnenia v žalobe následne žalobca aj citoval).

2.4. V obdobných konaniach (o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok) spotrebiteľa zastúpený rovnakým advokátom pritom na tomto mieste obvykle ešte uvádzajú (vo vzťahu k naliehavému právnomu záujmu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky - pričom obdobnými slovami tak napokon urobil aj žalobca v tejto veci vo svojom oneskorenom doplňujúcom vyjadrení zo dňa 23.9.2021), že pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS). Uvádzajú, že túto skutočnosť je súd povinný preveriť z úradnej moci (§ 298 ods. 1 CSP, rozsudok SD EÚ C-240/98 až C-244/98), teda v tomto prípade sa nedá uvažovať o výsostnom práve spotrebiteľa, ktorý by nebol viazaný neprijateľnou podmienkou len za stavu, kedy by sa výslovne určenia jej neplatnosti domáhal (§ 3 ods. 5 veta prvá zák. č. 250/2007 Z.z.). Poukazujú na to, že neprijateľná podmienka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 OZ) a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok je daný zákonom a nie je potrebné ho preukazovať. Dodávajú tiež že „s týmto stavom sa vysporiadal“ aj SD EÚ v rozsudku z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, keď uviedol, že „Národná právna úprava, ktorá národnému súdu v rámci konania o žalobe podanej poskytovateľom spotrebiteľského úveru proti spotrebiteľovi a spočívajúcej na zmluve medzi nimi uzavretej, znemožňuje po uplynutí premlčacej lehoty z úradnej povinnosti alebo na základe podnetu spotrebiteľa určiť, že podmienka obsiahnutá v zmluve medzi nimi uzavretej je nekalá, je v rozpore so smernicou Rady 93/13/EH.“ (pozn. súdu: v uvedenom rozsudku sa však SD EÚ zaoberal iba povinnosťou národného súdu podľa článku 6(1) hore uvedenej smernice zabezpečiť - v konaní o žalobe podanej dodávateľom proti spotrebiteľovi ochranu spotrebiteľa v zmysle uvedenej smernice aj pri spotrebiteľovej nečinnosti - aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa závažné. Už na tomto mieste tak treba poukázať na to, že uvedené rozhodnutie sa týkalo konania o žalobe podanej poskytovateľom proti spotrebiteľovi, a nie procesných podmienok a významu opačných konaní, a v rámci toho povinnosti členských štátov „zabezpečiť“ aby spotrebiteľa neboli viazaní nekalými podmienkami, vrátane možnej odradzujúcej funkcie súdneho rozhodnutia prispievajúcej k ukončeniu používania nekalých podmienok, a teda nie primeranosti, potrebnosti, zmyslu a podmienok akýchkoľvek ďalších resp. rôznych iných súdnych konaní iniciovaných naopak spotrebiteľom a týkajúcich sa opakovane rovnakého predmetu po splnení povinnosti členského štátu podľa článku 6(1) tejto smernice, najmä ak je ochrana žalobcu ako spotrebiteľa pred ním uvedenými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, tak ako je to aj podľa vyjadrení a vedomostí samotného žalobcu uvedených v predchádzajúcom a úvode tohto bodu odôvodnenia, našim štátom už zabezpečená - t.j. ak predmetné zmluvné podmienky už boli vyhlásené za neplatné, z ustanovenia § 53a OZ vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa ich používania, a najmä neprijateľná podmienka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 OZ), a to všetko bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa - o čom žalobca, vychádzajúc z jeho žaloby, vie).

3.1. Žalovaný (pôvodne Consumer Finance Holding, a.s.) vo svojom písomnom vyjadrení so žalobou nesúhlasil a navrhol, aby súd žalobu zamietol.

3.2. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu žalovaný (v bode VI. svojho vyjadrenia) namietal premlčanie žalobcom uplatneného nároku, a to tak v subjektívnej ako aj v objektívnej premlčacej dobe.

Poukázal na to, že v nadväznosti na dikciu § 103 OZ sa každá splátka spotrebiteľského úveru považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa v zmysle § 103 OZ samostatne premlčuje odo dňa zročnosti jednotlivých (každých) splátok samostatne, pričom žalobca podal na súd žalobu dňa 27.05.2017 a posledná splátka spotrebiteľského úveru zo Zmluvy o pôžičke bola uhradená dňa 16.05.2014, teda žalobcom domáhané vydanie bezdôvodného obohatenia titulom prijatia úroku (ktorý obsahovala každá jednotlivá splátka spotrebiteľského úveru) považuje za premlčané s poukazom na dikciu ust. § 107 OZ. Dodal, že pre začiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo s tým, že v tomto prípade malo údajne dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v čase zročnosti každej splátky úveru poskytnutého na základe Zmluvy o pôžičke samostatne. Ďalej žalovaný citoval odbornú literatúru, podľa ktorej „Pokiaľ márne uplynie aspoň jedna z uvedených premlčacích dôb (buď subjektívna alebo objektívna)

a druhou stranou je vznesená námietka premlčania, nie je možné oprávnenému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať.“ (Švestka, Spáčil, Škárová, Humlák a kol.: Občanský zákonník 1. Komentár 2008. str. 554.), a na základe uvedeného vzniesol námietku premlčania s tým, že právo na údajné vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčalo v dôsledku márneho uplynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici (14Co/1128/2014 a 13Co/90/2015) a dodal, že podmienka pre uplatnenie 10 - ročnej premlčacej lehoty v tomto prípade splnená nie je, nakoľko má za to, že úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu, musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, a teda nestačí, keby ho žalovaný získal neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. K otázke uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty žalovaný poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 s tým, že citovaná judikatúra začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty jednoznačne objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť bezdôvodné obohatenie. Dodal, že skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, je zaplatenie splátok úveru žalovanému s tým, že už vtedy žalobca vedel o osobe, ktorá sa na jeho úkor údajne bezdôvodne obohatila, teda, že žalovaný mu poskytol finančné prostriedky na základe neplatnej zmluvy. Tiež mal k dispozícii údaje o skutočnostiach rozhodujúcich pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca mal na posúdenie jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia všetky informácie už odo dňa uzavretia zmluvy, resp. odo dňa zaplatenia jednotlivých splátok úveru. Žalovaný uzavrel, že v danom prípade sa začiatok premlčacej doby začína okamihom zročnosti každej splátky, a že z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva, že v danom prípade došlo k uplynutiu aj subjektívnej premlčacej lehoty.

3.3. Vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru Zmluva o pôžičke je dojednaná v súlade s platným právom, je dostatočne určitá, obsahuje zhodné prejavy vôle strán a za žiadnych okolností neobsahuje ustanovenia, na základe ktorých by ju bolo možné vyhlásiť za bezúčinnú a bez poplatkov, tak ako sa domnieva žalobca.

3.4. Vo vzťahu k námietke, že Zmluva neobsahuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) a f) ZoSÚ - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov a ich rozlíšenie a konečnú splatnosť; a dobu trvania zmluvy žalovaný uviedol, že v Zmluve o pôžičke je v článku Predmet financovania pôžičky uvedená výška splátky - 62,10 € ako aj počet splátok 48. Termíny splátok (do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca) je uvedený v bode 6.2 Všeobecných obchodných podmienok, a ďalej je samostatne v Zmluve o pôžičke uvedená aj konečná splatnosť mesiacom a rokom 02/2015. Dodal, že vychádzajúc z počtu splátok. ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky, a podľa neho bola konečná splatnosť určená zrozumiteľne a určito s tým, že zákon nepredpisuje formu, ako má byť uvedená konečná splatnosť, a má za to, že vyššie uvedeným si splnil svoju povinnosť, a to uvedenie termínu konečnej splatnosti. Mal za to, že ani doba trvania zmluvy nemá byť uvedená konkrétnym dátumom, nakoľko podľa jeho názoru platné znenie zákona o ZoSÚ takúto povinnosť neukladá. Uviedol, že doba trvania Zmluvy o pôžičke je vyjadrená v Čl. 12 bod 12.1 VOP k Zmluve o pôžičke tak, že „Zmluva sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok Klienta vo vzťahu k Spoločnosti podľa Zmluvy.“ Z legislatívno-terminologického hľadiska termín „doba“ znamená „časový úsek“ a nie konkrétny dátum, napr. doba trvania zmluvy od jej uzatvorenia do zaplatenia poslednej splátky. Z vyššie uvedených dôvodov má za to, že doba trvania zmluvy vo vymedzení „do splatenia všetkých záväzkov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ je správna a jej forma dostatočná a doba určiteľná. Taktiež aj v zmysle právnej teórie sa zmluvy delia na zmluvy uzavreté na dobu určitú a neurčitú, takže použitie tohto termínu namiesto konkrétneho dátumu je aj z tohto hľadiska správne. Pokiaľ by bol súd toho názoru, že predmetné náležitosti nie sú v podobe požadovanej zákonom, a teda nie je možné na ne prihliadať, tak poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 v zmysle, ktorého Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný uviedol, že je toho názoru, že medzi tieto náležitosti nepatrí ust. §9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, naopak patrí medzi ne údaj o úrokovej sadzbe, RPMN, výške splátky a pod., a na podporu svojich tvrdení poukázal aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 11Co/39/2016 zo dňa 11.04.2017, podľa ktorého: „Súdny dvor tiež rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovaný Smernicou Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov a iných právnych predpisov

a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej Smernicou 98/7/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16.2.1998 v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, čl. 4 uvedenej Smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku, pričom porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte Smernice 2008/48 môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky. Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvencia splátok, ako aj prípadnú existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankciu spočívajúcu v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle čl. 23 Smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvolá voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v Čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Za týchto okolností potom súd uviedol, že čl. 23 Smernice 2008/48 sa iná vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku." Ďalej žalovaný, s odkazom na vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, poukázal na jeho ďalšie právne závery s tým, že Súdny dvor uviedol:

„Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné odpovedať na prvú a druhú otázku tak, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne 1 alebo na inom trvalom nosiči. ", že Súdny dvor ďalej konštatoval: „Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“, a že „článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Žalovaný dodal, že Súdny dvor ďalej uviedol: „pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti.“

3.5. Vo vzťahu k námietke, že Zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. a) ZoSÚ žalovaný uviedol, že druh spotrebiteľského úveru jednoznačne vyplýva zo Štandardných európskych in formácií o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je uvedené, že ide o bezúčelový spotrebiteľský úver, a poukázal aj na článok 1. definície Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, kde je uvedené, že „Pôžička znamená bezúčelový spotrebiteľský úver v čiastke poskytnutej Klientovi Spoločnosťou.“ Žalovaný má za to, že Zmluva o pôžičke obsahuje náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) ZoSÚ, a pokiaľ by bol konajúci súd iného názoru dodal, že nejde o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

3.6. Vo vzťahu k námietke, že Zmluva neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a predpokladov použiť tých na jej výpočet podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ žalovaný uviedol, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov je uvedená v článku III. schválená výška pôžičky Zmluvy o pôžičke, a to vo výške 29%, a že v tomto článku zmluvy o pôžičke sú rovnako uvedené aj predpoklady na výpočet RPMN a to:

- úroková sadzba: 29 % p.a.
- počet splátok: 48
- celková výška úveru: 1.850,00 €

ktoré žalovaný dosadil ako premenné do vzorca RPMN podľa prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.

3.7. Vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky žalovaný uviedol, že doba uchovania osobných údajov 10 rokov je štandardnou dobou potrebnou na uchovanie osobných údajov spotrebiteľa, a poukázal na to, že je finančnou inštitúciou a zároveň finančným agentom v zmysle zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve, a v zmysle § 36 uvedeného zákona mu vyplýva povinnosť viesť evidenciu všetkých dokumentov týkajúcich sa jeho klientov spolu aj s evidenciou ich osobných údajov, a to najmenej počas doby desiatich rokov od začiatku platnosti zmluvy. Dodal, že povinnosť viesť evidenciu údajov z uzavretých obchodov, ako aj účtovných a registratúrnych záznamov, mu vyplýva aj zo zákona č. 395/2002 Z.z. o archívoch a registratúrach, ako aj zo zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v platnom znení, a v zmysle registratúrneho plánu, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou registratúrneho poriadku, je povinní

klientsku zmluvnú dokumentáciu archívovať po dobu desiatich rokov od ukončenia platnosti zmluvy s klientom s tým, že počas tejto doby sa nevykonávajú žiadne operácie spracúvania klientových osobných údajov - s výnimkou ich uchovávaní - a využiť ich možno len na účely občianskoprávneho, trestného alebo správneho konania (pozn. súdu: už na tomto mieste však treba uviesť, že napadnutá zmluvná podmienka je formulovaná so súhlasom na ich využitie aj na marketingové účely). Z uvedených dôvodov podľa žalovaného preto vyplýva, že žiadať od klienta súhlas so spracovaním jeho osobných údajov po dobu desiatich rokov od uzatvorenia zmluvy je v súlade s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky, a žiadal, aby konajúci súd posúdil, či je za týchto okolností rozumné a primerané požadovať právo na uchovanie osobných údajov po túto dobu. Žalovaný tiež poukázal na to, že je dcérskou spoločnosťou VÚB, a.s., ktorá je dcérskou spoločnosťou zahraničnej banky, a vzhľadom k spracovaniu údajov v rámci celého holdingu je preto potrebné mať súhlas spotrebiteľa aj na cezhraničné spracovanie. Má za to, že sa nejedná o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve.

V súvislosti s naliehavým právnym záujmom žalovaný uviedol, že dôvodom je základný účel každého sporového súdneho konania - ochrana práv žalobcu, a žiadny iný účel súdne konanie nemá. Dodal, že v konaní pred súdom nikdy nie je ťažiskom všeobecný záujem ale výlučne len individuálny záujem konkrétnej fyzickej alebo právnickej osoby s tým, že aj rozhodnutia vyšších súdnych autorít - Najvyššieho súdu, Ústavného súdu, hoci majú aj všeobecnejší dosah na rozhodovanie nižších súdov, vychádzajú vždy výlučne z individuálneho sporu o individuálny právny záujem konkrétnej osoby, a v tom tkvie základný rozdiel medzi súdmi a správnymi orgánmi. Správny orgán môže z iného alebo z vlastného podnetu preskúmať dodržiavanie právnych predpisov fyzickou alebo právnickou osobou a vyvodiť patričné dôsledky, avšak súd takéto oprávnenie nemá. Žalovaný uzavrel, že súd skúma dodržiavanie právnych predpisov výlučne s ohľadom na namietané porušenie práva konkrétnej osoby, a rozhodnutie súdu o neplatnosti zmluvných podmienok, ktoré žalobcovi neprináša žiadnu pozitívnu zmenu s ohľadom na výšku jeho záväzku, je rozhodnutím vydaným v rozpore s ust. § 137 psím. c) CSP. Uviedol, že v plnom rozsahu súhlasí s tvrdením, že spotrebiteľ má naliehavý právny záujem na určení výšky jeho dlhu, a že ak je pre dosiahnutie tohto účelu potrebné zaoberať sa aj neprijateľnosťou tej - ktorej zmluvnej podmienky, prípadne aj jej vyhlásenie za neplatnú, je aj na takomto určení naliehavý právny záujem, a nie je sporné ani to, že súd má povinnosť zaoberať sa neprijateľnosťou podmienok aj bez návrhu, ak je táto okolnosť významná pre splnenie vyššie uvedeného účelu. Žiadny žalobca však nie je zbavený povinnosti preukázať v konaní o určení práva alebo povinnosti existenciu naliehavého právneho záujmu na tomto určení. Teda je povinný preukázať aké konkrétne pozitívne právne alebo ekonomické následky môže mať pre neho rozhodnutie súdu, to, o čo sa jeho právne alebo ekonomické postavenie zlepší oproti stavu pred podaním žaloby. Kto takýto záujem nepreukáže, nemôže byť v spore úspešný. Vzhľadom na to žalovaný uviedol, že poukazuje na absenciu naliehavého právneho záujmu, ktorý mal žalobca v prípade podania určovacej žaloby preukázať.

4. Žalobca, zastúpený advokátom, sa k doručenému vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadril, hoci ho na to súd pri príprave pojednávania uznesením podľa § 167 ods. 3 CSP vyzval s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť (viď aj § 291 ods. 3 CSP).

5. Po nariadení pojednávania žalobca písomným podaním zo dňa 23.9.2021 (na pojednávanie boli strany predvolávané 3.8.2021) navrhol rozšírenie žaloby o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, túto zmenu žaloby však súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 a § 143 ods. 1 CSP uznesením vyhláseným na nasledujúcom pojednávaní nepripustil, keďže v tomto štádiu konania už boli vykonané všetky úkony pri príprave pojednávania (podľa § 167 ods. 2 a 3 CSP) a museli by sa preto opakovať a ďalej dopĺňať, a výsledky doterajšieho konania by tak nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

6. Súd sa oboznámil so žalobou a všetkými prostriedkami procesného útoku a obrany, ktoré strany sporu počas konania uplatnili, vykonal dokazovanie všetkými predloženými listinnými dôkazmi, ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený (§ 204 CSP), a na základe zhodných (resp. riadne a včas konkrétne nepopretých) tvrdení rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1, § 151 a § 186 ods. 2 CSP) a vykonaných dôkazov si osvojil podstatný skutkový stav tak (v rozsahu a obsahovej zhode s tým) ako ho v rozhodných nesporných okolnostiach vo svojich podaniach opísali strany sporu, v ktorých nimi prednesené skutkové tvrdenia (nie ich právne zhodnotenie) nikto nespochybnil, a ani súd nemal žiadny dôvod pochybovať o ich pravdivosti (viď primerane § 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP), a sporný tak nebol.

I. Určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok

7. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

8. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

9. Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

10. Podľa § 53a ods. 1 OZ ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

12. Podľa § 298 ods. 2 CSP ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez

návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

13. V danom prípade sa žalobca domáhal určenia, že ním označená zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX z 2.2.2011, v časti VII. Vyhlásenie klienta, ktorá je podľa jeho nespochybných tvrdení spotrebiteľskou zmluvou, ktorú ako neprijateľnú už vyhodnotila Slovenská obchodná inšpekcia vo svojom rozhodnutí, na ktoré žalobca poukázal, ako aj Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR v podnete právnickým osobám zameraným na kolektívnu ochranu práv spotrebiteľov (na zváženie podaní na príslušné orgány, za účelom prijatia prípadných opatrení), je v zmysle ust. § 53 OZ neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

14. Z ust. § 53 ods. 1 OZ pritom vyplýva, že za neprijateľné podmienky (ktoré sú v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatné), sú považované ustanovenia obsiahnuté v spotrebiteľských zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, s výnimkou tých prípadov (v ktorých to neplatí, resp. sa na to neprihliada), ak sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (a sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne), alebo ak boli individuálne dojednané. Tieto kritériá neprijateľnosti zmluvných ustanovení pritom v danom prípade žalobcom napadnutej (označenej) zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o poskytnutí pôžičky pritom podľa súdnej praxe naplnené boli, a toto ustanovenie tak neprijateľnou (a tým aj neplatnou) podmienkou je.

15. V prvom rade súd poukazuje na to, že nevidí dôvod a možnosť na odklon od právoplatných rozhodnutí o neprijateľnosti rovnakých, resp. obdobných zmluvných podmienok s rovnakým významom, ktoré boli v obvode tunajšieho odvolacieho súdu (okrem viacerých neprávoplatných rozsudkov zvrátených urovnaním a späťvzatím žaloby až v odvolacom konaní, napr. vo veciach Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/173/2018; sp. zn. 14Csp/96/2017, sp. zn. 19Csp/127/2020, sp. zn. 20Csp/139/2020 a sp. zn. 29Csp/82/2018) už medzičasom vydané, napr. vo veci na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Csp/186/2019, ale aj sp. zn. 11Csp/70/2020 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/23/2020), alebo vo veci na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11Csp/74/2020.

16. Okrem dôvodov uvedených v týchto rozsudkoch má pritom aj tento súd za to, že napadnuté ustanovenie o tak širokom súhlase spotrebiteľa so spracúvaním jeho osobných údajov, a na tak dlhý čas 10 rokov a s tak neprímeraným a prakticky absolútnym obmedzením možností spotrebiteľa tento súhlas so spracovaním jeho osobných údajov odvolať ako je to uvedené v napadnutej zmluvnej podmienke „len ak hodnoverne preukáže ich nezákonné spracúvanie“ (podľa ktorého by pritom na jeho odvolanie navyše nemalo stačiť dokonca aspoň už ich samotné nezákonné spracúvanie, ale spotrebiteľ by tak mohol podľa jej znenia urobiť až vtedy, keď by to „hodnoverne“ preukázal), ktorý je udeľovaný dokonca nie len zmluvnej strane (a jej ovládajúcej osobe), ale aj ďalším osobám, a to nie len za účelom nevyhnutného rozsahu zachovania zmluvnej dokumentácie, ale navyše aj za účelom ponuky služieb a produktov týchto spoločností (marketingu), a to všetko bez akejkoľvek zjavnej výhody (protiplnenia) poskytnutej spotrebiteľovi, ktoré (ustanovenie) je ako neoddeliteľná zmluvná podmienka súčasťou predtlačenej zmluvnej formulára, a teda nebolo individuálne dojednané a jeho pôsobenie spotrebiteľ zo zmluvy nemohol vylúčiť, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ tak predstavuje neprijateľnú podmienku. Pokiaľ pritom ide o námietku žalovaného o potrebe archivácie zmluvných dokumentov súd poukazuje na to, že „Treba rozlišovať medzi evidenciou dokumentov ... a širokým použitím a spracovaním osobných údajov, najmä na marketingové a propagačné účely tak, ako je to uvedené v predmetnej zmluvnej podmienke.“ (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/23/2020).

17. Súd pritom v súvislosti s takto široko a dlhodobo koncipovaným súhlasom so spracovaním osobných údajov (daným na obdobie 5 rokov aj pre prípad, že k uzavretiu zmluvy nedôjde), napokon podporne poukazuje aj na aktuálny demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 4 OZ, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, aby bol neprímerane dlho viazaný zmluvou aj keď pri uzatvorení zmluvy bolo zrejme, že predmet zmluvy možno dosiahnuť v podstatne kratšom čase /§ 53 ods. 4 písm. u) OZ/.

18. Pochybnosti však mal súd (i v súvislosti s námietkou žalovaného o absencii naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení a pochybnosťami o význame konania o zmluvnej podmienke týkajúcej sa ochrany osobných údajov i v súvislosti s konkurujúcimi právomocami Úradu na ochranu osobných údajov) o význame a prípustnosti osobitnej žaloby v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, ktoré konajúci súd v minulosti už aj viackrát vyslovil a formuloval v niektorých svojich skorších rozhodnutiach (napr. v rozsudku vo veci 13C/372/2015, 13C/1/2016, a ďalších), v ktorých súd vychádzal z neprípustnosti individuálnej spotrebiteľskej žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vzhľadom na to, že žalobcovia neobjasnili a nepreukázali naliehavý právny záujem na žiadanom určení. Súd pritom vychádzal z toho, že naliehavý právny záujem na individuálnej žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nijako nevyplýva (na rozdiel od toho ako to tvrdili žalobcovia) priamo z ustanovení hmotného práva podľa § 53 OZ, ani z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáhať sa proti porušiteľovi na súde ochrany svojho (konkrétneho) práva (ktoré žalobcovia nešpecifikovali), a ani z ust. § 298 CSP, či poukazu na povinnosť štátu zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol takou podmienkou viazaný.

Konajúci súd v týchto veciach opakovane vyslovil názor, že ak ide len o záujem žalobcu deklaratórne rozhodnutím súdu určiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky, o ktorej žalobca, tvrdiac s tým súvisiace hmotnoprávne dôvody, má svoju predstavu, vie, že je neprijateľná, a tiež to, že v inom konaní (ako tvrdí) už boli predmetné zmluvné podmienky vyhlásené za neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti, že z ustanovenia § 53a OZ vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa ich používania, a že neprijateľná zmluvná podmienka je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 OZ „a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa“ (viď body 2.3. a 2.4. tohto odôvodnenia), tak právny záujem na tomto určení (význam tohto súdneho konania v tejto časti) - len pre to, aby o tomto (časti právneho vzťahu) nadobudol judikovanú istotu, resp. aby to bolo určené aj v tomto konaní, keď nie je zrejmé či inak vôbec bude resp. má byť toto právo predmetom súdneho konania, teda či si voči nemu žalovaný dodávateľ (napr. aj s poukazom na premičanie či ukončenie zmluvy) bude na súde vôbec nejaké s tým súvisiace právo uplatňovať a či je takáto súdna ochrana nejakého jeho konkrétneho práva vôbec potrebná, resp. či by nebolo vhodnejšie vec riešiť inak (napr. v danom prípade eventuálne aj cestou Úradu na ochranu osobných údajov) - s poukazom na hospodárnosť konania a v zmysle predchádzania zbytočnému rozmnožovaniu sporov, nie je naliehavý. Súd k tomu poukazoval aj na to, že uvedené je ešte zreteľnejšie v prípadoch, ak je žalobca zastúpený advokátom, keď súčasťou právnych služieb advokáta je nepochybne aj poskytovanie základného právneho poradenstva, a jeho úloha a ochranná funkcia práva (tam kde právne normy pôsobia objektívne) tak môže byť a je už primerane naplnená tým, že advokát spotrebiteľovi vysvetlí, aké sú jeho práva a povinnosti a ako sa má zachovať, a nie tým, že ho bude viesť k nepotrebnému nadužívaniu právnych prostriedkov, a za každú cenu, bez rozumného a primeraného záujmu samotného spotrebiteľa, tohoto zaťažovať zbytočnými súdnymi spormi, „tlačiť“ do súdneho konania a zastupovať v ňom.

Súd pritom tiež poukazoval na to, že prípustnosť takejto osobitnej určovacej žaloby nemožno odôvodniť iba poukazom na ust. § 298 CSP, keďže toto ustanovenie je vymedzené ako osobitné oprávnenie súdu resp. osobitná náležitosť rozhodnutia v spotrebiteľských veciach (uviesť znenie takej podmienky vo výroku rozsudku), a nie ako ustanovenie oprávňujúce žalobcu na podanie osobitne k tomu smerujúcej žaloby (porovnaj k tomu aj gramatické vyjadrenie „uvedie vo výroku“ verzus možnosť požadovať aby „sa rozhodlo o určení“). Z hľadiska prvotného posudzovania žalôb a ich účelu totiž netreba stratiť zo zreteľa, že aj určenie neprijateľnosti, a teda neplatnosti zmluvnej podmienky, je nepochybne určením právnej skutočnosti, pričom pre procesnú prípustnosť takejto žaloby (a nie len povinnosť a prípustnosť s tým súvisiaceho predbežného právneho posúdenia a osobitného uvedenia jej znenia vo výroku rozsudku zo strany súdu) je preto nevyhnutné, aby v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP možnosť takejto žaloby (vrátane s tým súvisiaceho osobitného právneho významu) vyplývala z osobitného predpisu. Súd pritom zdôraznil, že žiadne súdne konanie nemôže byť samoučelné. Žiadny osobitný predpis pritom možnosť takejto žaloby a jej osobitný význam pre daného konkrétneho spotrebiteľa nikde neustanovuje.

Konajúci súd tiež dodal, že aj z hľadiska doslovného (gramatického) výkladu ust. § 137 písm. d) CSP (umožňujúceho požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti, „ak to vyplýva z osobitného predpisu“) ustanovenie § 298 CSP (toho istého zákona) vo vzťahu k ust. § 137 písm. d) CSP nepochybne žiadnym osobitným predpisom (zákonom) nie je, a teda osobitný význam a ani osobitnú možnosť takejto žaloby pre dotknutého spotrebiteľa v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP osobitne nezakladá, a na podanie takejto osobitnej žaloby tak individuálneho spotrebiteľa ani neopravňuje. Súd k tomu poukazoval aj na názor vyjadrený v komentovanej odbornej literatúre, podľa ktorého „hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnievame sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých

obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie a pod. - porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.).

V súvislosti s úvahami o (ne)potrebe (naliehavého) právneho záujmu na požadovanom určení pritom konajúci súd v týchto prípadoch napokon tiež poukázal na to, že podľa jeho názoru nestačí a neprichádza do úvahy ani iba prípadný jednoduchý poukaz na ust. § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z.z., ktorý deklaruje, že (ods. 3) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pre neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a (ods. 5) možnosť spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa domáhať sa na súde ochrany svojho práva proti porušiteľovi. Uvedené ustanovenie v ods. 3 totiž deklaruje iba legitímny cieľ a účel nášho právneho poriadku v spotrebiteľských veciach, t.j. (právo na) ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami bez toho, aby z tohto ustanovenia vyplývali konkrétne práva, resp. spôsob ako má byť táto ochrana právne zabezpečená, prípadne že sa tak má stať výlučne a vždy iba v súdnom konaní, a že by táto ochrana nemohla byť, v podmienkach nášho štátu, riadne zabezpečená (podobne ako rad ďalších práv, napr. právo na ochranu pred inými neplatnými úkonmi alebo zmluvnými dojednaniami, právo na ochranu majetku a vlastníckeho práva, právo na ochranu obydlia, života a zdravia, atď.) bez nutnej ingerencie súdu už prijatím a objektívnym pôsobením všeobecne záväzných právnych predpisov (stanovujúcich napr. absolútnu neplatnosť právnych úkonov alebo ich častí, nevymáhateľnosť nemravných nárokov, ex offio kontrolu zmluvných podmienok v súdnom konaní tam, kde sa súvisiace vzťahy stanú predmetom konania na súde, a pod. - vid' aj znenie záväzku členských štátov EÚ, vrátane SR, podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS „zabezpečiť“, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa). Nasledujúce ust. v § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. v nadväznosti na to potom deklaruje právo spotrebiteľa domáhať sa proti porušeniu ochrany svojho práva aj na súde, teda právo na súdnu ochranu, avšak, tak ako vyplýva z doslovného textu aj zrejme účelu tohto ustanovenia, malo by ísť o ochranu jeho konkrétneho práva (s prihliadnutím na jeho povahu), a (vzhľadom na absenciu úpravy ďalších podrobností) za podmienok ustanovených ostatnými zákonmi (upravujúcimi napr. súdne poplatky, právomoc a príslušnosť súdu, podmienky a prekážky konania), a nie o jeho absolútnu nepotrebnú abstraktnú ochranu v zbytočných sporoch bez praktického významu (naliehavého právneho záujmu), v ktorých nie je zjavné o ochranu ktorého jeho konkrétneho práva by vlastne pri osobitnej žalobe na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky malo ísť.

19. Všetky rozsudky, v ktorých konajúci súd ohľadom neprípustnosti a zbytočnosti osobitných žalôb o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vychádzal z vyššie uvedených názorov (uvedených v bode 19. tohto odôvodnenia) však boli odvolacím súdom zrušené (bez vysvetlenia dôvodov zrušenia týchto rozsudkov namiesto možnosti ich zmeny v zmysle § 388 CSP, ako aj vysvetlenia individuálneho významu týchto žalôb) a vrátené konajúcemu súdu na ďalšie konanie s poukazom na ust. § 3 ods. 3 a ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a ust. § 298 CSP a právny názor, že spotrebiteľ sa vždy môže domáhať určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky (bez vysvetlenia osobitného významu týchto konaní), a to dokonca bez ohľadu na plynutie času a skutočnosť, či sú tieto zmluvné vzťahy už ukončené, a tiež bez ohľadu na to či si spotrebiteľ už splnil aspoň svoje základné (nesporné) skutočnosti a či si dodávateľ voči nemu neprijateľnú zmluvnú podmienku aktuálne vôbec nejako uplatňuje, a preto súd napokon vzhľadom na takúto rozhodovaciu prax tunajšieho odvolacieho súdu, v záujme nepredlžovania súdneho sporu, formálne vyslovil zistenú neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ktorej určenia sa žalobca domáhal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, hoci žalobca v tomto konaní nijako nevysvetlil, netvrdil a ani nepreukázal, že by bol akokoľvek nútený domáhať sa v tomto smere súdnej ochrany a uplatňovať určenie jej neprijateľnosti vo výroku rozsudku v tomto súdnom konaní.

II. Bezdôvodné obohatenie

20. Podľa nespochybných tvrdení žalobcu predmetom zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX zo dňa 2.2.2011 bolo poskytnutie pôžičky vo výške 1.850,- Eur, žalobca bezdôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi jeho platbami 2.930,70 Eur a výškou úveru 1.850,- Eur, teda 1.080,70 Eur, pričom podľa nespochybných tvrdení žalovaného poslednú splátku žalobca uhradil dňa 16.5.2014.

21. Podľa § 451 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“) bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

24. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

25. V danom prípade zo žaloby vyplýva, že žalobca svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzuje z poukazu na nedostatok náležitostí písomnej zmluvy o úvere a svoje platby. Žalovaný k tvrdeniam žalobcu o nedostatku náležitostí zmluvy uviedol vlastné skutkové tvrdenia a vysvetlenia o ich splnení, avšak voči tomuto nároku vznesol aj námietku premlčania. Okrem uplynutia subjektívnej premlčacej doby pritom vznesol aj námietku uplynutia objektívnej premlčacej doby odôvodnenú tým, že žalobca podal na súd žalobu dňa 27.5.2017 a posledná splátka spotrebiteľského úveru zo zmluvy o pôžičke bola uhradená dňa 16.5.2014, teda právo na údajne vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčalo v dôsledku márneho uplynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby, čo žalobca (riadne a včas) nijako nerozporoval, a preto sa súd musel vysporiadať najprv s touto námietkou. Objektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 OZ totiž určuje najneskoršiu dobu, za ktorú sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (najneskôr) premlčí, a preto subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Z ustálenej súdnej praxe (porovnaj R 29/1983) pritom vyplýva, že ak dlžník vznesenie námietku premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať a žalobu v takomto prípade zamietne bez toho aby skúmal, či uplatňované právo veriteľa existuje alebo nie. Vychádza sa pritom z princípu procesnej ekonómie - úspornosti, že ak je uplatnené právo - pohľadávka skutočne premlčaná, bola by žaloba aj tak zamietnutá.

26. Podľa § 107 ods. 2 OZ, upravujúceho objektívnu premlčaciu dobu, sa pritom právo na vydania bezdôvodného obohatenia premlčuje za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pre posúdenie tejto námietky tak bolo rozhodujúce posúdenie (ne)úmyselnej povahy tvrdeného bezdôvodného obohatenia. Žalobca pritom v tejto súvislosti v žalobe iba všeobecne poukázal na (profesionálne) postavenie žalovaného ako dodávateľa s tým, že „súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov“, žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali svedčiť o úmysle žalovaného bezdôvodne sa na jeho úkor obohatiť (nejakým konkrétnym spôsobom) však nijako netvrdil (a teda ani nepreukázal), a ani súd, v medziach stranami vymedzeného predmetu konania a nimi prednesených skutkových tvrdení a predložených príloh, nezistil. Súd preto pri posúdení uplatnenej námietky premlčania vychádzal zo všeobecnej trojročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá plynie odo dňa, keď k nemu malo dôjsť, a keďže žalobca plnenie, z ktorého sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, poskytol žalovanému naposledy 16.5.2014 (keď podľa nespochybnených tvrdení žalovaného uhradil poslednú splátku), žaloba bola podaná na súde až 27.6.2017 (teda viac ako 3 potom) a žalovaný sa premlčania dovoľal, súd z tohto dôvodu, bez potreby ďalšieho vecného posúdenia práva (keďže podľa § 100 ods. 1 OZ premlčané právo veriteľovi priznať nemožno), musel žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie objektívnej premlčacej doby zamietnuť.

27. Už len pre úplnosť súd poukazuje na to, že žalovaný poskytol v konaní také vysvetlenie povinných náležitostí zmluvy o úvere, z ktorého nevyplýva, že by ich uvádzal tak, aby žalobcu oklamal, a požadované plnenie získal eventuálne úmyselne bezdôvodne. Podľa zmluvy o pôžičke (spotrebiteľskom úvere) žalovaný skutočne chcel na základe tejto zmluvy získať od žalobcu viac finančných prostriedkov než mu na základe úveru mal poskytnúť, táto podstata účelu poskytovania peňažných prostriedkov pri úveroch zo strany dodávateľov je však všeobecne známa a zákonom dovoľená, pričom táto skutočnosť je v písomnej zmluve o úvere vo forme dojednaných mesačných splátok (určením ich výšky a počtu v súhrne presahujúcom sumu poskytnutých peňažných prostriedkov), uvedenia úrokovej sadzby a

RPMN aj vyjadrená, a sama o sebe tak jeho úmysel získať toto plnenie bezdôvodne (a už vôbec nie v celom rozsahu nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov) nepreukazuje. V konaní nebola tvrdená a ani zistená taká okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo podstatne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (viď bod 73. rozsudku SD EU C-42/15), a ktorá by tak svedčila o úmysle žalovaného sa na jeho úkor (bezdôvodne) obohatiť, najmä ak bol výklad niektorých ustanovení aj v súdnej praxi často rozdielny (viď napr. aj poukaz žalobcu na rozhodovaciu prax súdov ohľadom predpokladov výpočtu RPMN a zjednocujúce rozhodnutie NS SR, podľa ktorého „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 2 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet“, viď R 86/2021, prípadne rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, podľa ktorého „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.... Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“. Jednoducho uvedené skutočnosti nesvedčia o tom, že by žalovaný úmyselne chcel prijímať plnenia od žalobcu bez právneho dôvodu, resp. vedel o žalobcom teraz tvrdenej (eventuálnej) neoprávnenosti ich prijatia (že na nich nemá právo), a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým uzročený.

28. Pokiaľ ide o poukaz na profesionálne postavenie žalovaného (známy súdu z obdobných konaní) a s tým súvisiace úvahy o povinnosti žalovaného poznať a absolútne vždy dodržiavať a správne aplikovať (úplne) všetky zákonné ustanovenia (na ktorých správny výklad majú často rozdielny názor aj samotné súdy), z ktorých by mal údajne vyplývať nepriamy úmysel žalovaného (pri ich eventuálnom nedodržaní) bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa, súd poukazuje na to, že takéto úvahy sú postavené na len predpokladoch, čo daný subjekt (vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery) vedieť mohol a mal, na ktorých je však založená iba nedbanlivosť (viď § 16 písm. b) Trestného zákona), a nie úmysel, pri ktorom musí tvrdené a preukázané (nie len predpokladaná možnosť), že subjekt následok (v danom prípade bezdôvodné obohatenie, teda získanie plnenia bez právneho dôvodu) chcel dosiahnuť (priamy úmysel), resp. vedel, že svojim konaním takýto následok (bezdôvodné obohatenie) môže spôsobiť (teda nestačí že o tom vedieť mohol a mal), a pre prípad že ho spôsobí, bol s tým uzročený (nepriamy úmysel). V tejto súvislosti súd napokon poukazuje aj na už ustálenú rozhodovaciu prax NS SR (čl. 2 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP), ktorý vo veci sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018 (na ktorú poukázal už aj v ďalších rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/227/2019 a 4Cdo/219/2019) uviedol, že: „... samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). ... Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.“

29. Súdu je napokon vo vzťahu k odvracaniu námietok premlčania známa aj aktuálna argumentácia niektorých účastníkov jednoduchým poukazom na rozsudok SD EU z 22. apríla 2021 C-485/19 Profi Credit Slovakia, ECLI:EU:C2021:313, podľa ktorého: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnené zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu

a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Súd však poukazuje na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený v tomto konaní nebol odvodzovaný zo súm zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS a ani na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES tak, aby išlo okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (opätovne viď bod 73. rozsudku SD EU C-42/15), ale (len) poukazom na porušenie iných povinností ustanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi SR, resp. poukazom na absenciu niektorých osobitných náležitostí zakotvených v našej vnútroštátnej právnej úprave (v slovenskom právnom poriadku) nad rámec úpravy v zmysle uvedených smerníc (s tvrdeným následkom fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru výlučne podľa nášho právneho poriadku). Na tieto osobitné náležitosti (prípustné aj tak len ak nejdú nad rámec požiadaviek výslovne upravených v zmysle plnej harmonizácie v smerniciach EÚ - viď napr. neprípustná požiadavka na rozlišovanie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle eurokonformného výkladu smerníc podľa rozhodnutia NS SR 3Cdo/1462017, k čomu porovnaj aj rozsudok SD EU C-42/15, C-331/18 a druhý výrok vyššie uvedeného rozsudku C-485/19), a na nároky z nich vyplývajúce sa tak vzťahuje výlučne naša vnútroštátna právna úprava, vrátane právnej úpravy ich premlčania a jeho výkladu najvyššími súdnymi autoritami Slovenskej republiky, ktoré týmito smernicami a ich cieľmi (zásadou ich efektívneho uplatňovania) vylúčené nie sú. Podľa odôvodnenia vyššie uvedeného rozsudku SD EU C-485/19 (bod 52.) „... je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné podmienky týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie ...“ (bod 56.) „... pokiaľ ide o námietku premlčacej lehoty voči žalobám podaným spotrebiteľmi na uplatnenie práv, ktoré im vyplývajú z práva Únie, je potrebné uviesť, že takéto pravidlo nie je samo osebe v rozpore so zásadou efektivity, pokiaľ jeho uplatnenie v praxi neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje výkon práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/48. 57. Súdny dvor už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie.“ V danom prípade nejde o nárok odvodzovaný z výkonu práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/4, nejde o vrátenie súm neoprávnené zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami a cieľmi smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, a teda toto rozhodnutie tak na posudzovaný prípad nijako nedopadá.

30. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

31. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a žalovaný v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, pomer ich úspechu je z pohľadu výšky s týmito nárokmi súvisiacich trov konania približne rovnaký, a preto podľa § 255 ods. 2 CSP žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.